

# РЕШЕНИЕ

№ 1207

гр. София, 28.02.2014 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 07.02.2014 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова**

**ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков**  
**Красимира Желева**

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **11030** по описа за **2013** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано е по касационна жалба от С В. Г., против Решение от 17.09.2013 г., постановено по нахд № 20867/2011 г. по описа на Софийски районен съд, НК, 94-ти състав. С решението е потвърдено Наказателно постановление № 81103 от 02.08.2011 г., издадено от началника на „АНД” - отдел „Пътна Полиция” при СДВР, с което на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 160,00 лв., на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) за нарушение по чл. 20, ал. 2 от същия закон.

Касаторът твърди, че решението е незаконосъобразно и постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Иска се отмяна на решението и вместо него да се постанови друго, с което да се отмени НП, като незаконосъобразно.

В съдебното заседание редовно призован касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба не изпраща процесуален представител и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, 11 – ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно

чл. 218 АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

На основание чл. 218, ал. 1 АПК касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон касационният съд следи и служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател. К. съд служебно не открива такива основания, поради което възприема решението като валидно и допустимо.

От фактическа страна е установено, че на 22.07.2011 г. около 11ч. и 45м., в [населено място], Г. е управлявал лек автомобил марка „Опел”, модел „К.” с ДК [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], на кръстовището с [улица]и [улица], като поради несъобразена с интензивността на движението скорост, реализирал ПТП – самокатастрофирал в бордюр, намиращ се в дясно от пътя. В пресечката на [улица]имало камион марка „Мерцедес”, модел „410” с ДК [рег.номер на МПС], който направил маневра ляв завой на кръстовището. Последният не бил причина за настъпилото ПТП, тъй като в момента, в които жалбоподателят е връхлетял с висока скорост върху бордюра той вече се бил изнесъл от кръстовището. На мястото били извикани органите на О”ПП” – СДВР. Жалбоподателят и водачът на камиона попълнили декларации, като от контролните органи била изготвена и скица на местопроизшествието. Последната била подписана от Г. без възражения. На същата дата на водача бил съставен АУАН за нарушения по чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Въз основа на издадения АУАН било издадено и обжалваното НП.

Тази фактическа обстановка първоинстанционният съд е установил въз основа на събраните по делото писмени доказателства и разпита на свидетелите.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение следва да бъде отменено в частта му, с която е потвърдено процесното НП в частта, с която на касатора е наложена глоба на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 ЗДвП в размер на 160,00 лв. за нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Видно от съдържанието на санкционната норма за това нарушение е предвидена глоба в размер от 100 лева до 200 лева. Съгласно чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, при определянето на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. Действайки при условията на оперативна самостоятелност, административният орган е наложил наказание над минималния предел, но не е изложил мотиви защо е наложил по висок размер на санкцията от установения в закона минимум. В този смисъл, при определяне на наказанието, съобразно критериите по чл. 27 от ЗАНН, касационната инстанция приема, че санкция в размер на 100 лв. ще бъде съобразена с целта на закона.

В останалата си част обжалваното решение е правилно.

Съгласно чл. 20, ал. 2 ЗДвП водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Нормата съдържа различни

хипотези, предвиждащи определено поведение, каквото следва да имат водачите на пътни превозни средства с цел осигуряване безопасността на движението. В конкретния случай, жалбоподателят е привлечен към административно-наказателна отговорност поради несъобразяване с на избраната от него скорост с интензивността на движението. При извършване на нарушение свързано с несъобразена скорост, е от значение е дали водачът се е съобразил с пътната обстановка, като в случая изрично е посочено, че скоростта на водача не е съобразена с интензивността на движението. На основание чл. 20, ал. 1 ЗДвП, водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. Наличието на допълнителни препятствия на пътното платно, като маневриращ камион, не отменя отговорността на водача, който не е успял да избегне настъпването на ПТП.

Неоснователно е възражението на касатора за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а именно, че не е разпитан като свидетел съставителят на акта и жалбоподателя. Това възражение се опровергава от протокола от съдебното заседание, проведено на 06.03.2012 г., а задължение да разпита жалбоподателя съдът няма.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН Административен съд София - град, в настоящия касационен състав

#### Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ постановено по НАХД № 20867 от 2011 г., решение от 17.09.20123 г. на Софийски районен съд, НК, 94-ти състав, в частта с която е потвърдено Наказателно постановление № 81103/02.08.2011 г., издадено от началника на „АНД” - отдел „Пътна Полиция” при СДВР, с което на Слави В. Г. на основание 179, ал. 2, пр. 1 ЗДвП е наложено административни наказание „глоба” в размер на 160,00 лв., вместо него постановява:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 81103/02.08.2011 г., в частта, с която на Слави В. Г., на основание 179, ал. 2, пр. 1 ЗДвП е наложено административни наказание „глоба” в размер на 160,00 лв., като намалява размера на наложената глоба на 100,00 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.